

עוצם עין אחת

עוצם עין אחת | תענוגות הציור

רשמים מהתערוכה החדשה של ערן וולקובסקי, "תומאס"

לעקוב

עוזי צור

10 באוגוסט 2020

ערן וולקובסקי, "תומאס", אוצרת: מאיה במברגר, גלריה

RawArt, תל אביב

מעטות התערוכות שאפשר לחוש בהן את עצם התענוג שבציור. חוויה זו מתרחשת בכל אחת מתערוכותיו של ערן וולקובסקי, שהוא צייר מובהק, אך הפעם אולי יותר מתמיד, מפאת אופיה האמורפי המשוחרר של התערוכה המשתנה במידה מציור לציור. חשים בה את ההתענגות מהציור כזרימה יום-יומית, הכרחית ליוצרה, בין סלעים וחלוקי נחל המסיטים אותה בין זמנים, מקומות, זיכרונות והשפעות. זה גם המקום לציין שוולקובסקי עדיין לא זכה לתערוכת יחיד מוזיאלית של כל גוף עשייתו.

יצירתו בכללותה נדמית כמתאפיינת בפיצול אישיות מרתק ומרהיב. מצד אחד אלה ציוריו הארץ-ישראליים, ציורי נוף שאפשר לחוש בהם את נשימתו של המקום, את תחושת האור ותגי הנוף המקומי במקומות המפגש שבין הבנוי לטבע, שגם הוא מעובד בידי אדם. ואילו הצד האחר באישיותו היוצרת הוא ציורי קולאז', תצרפים פנימיים וחידתיים שרק ליוצרים יש המפתחות לפענוח הצופן המורכב. למתבונן מבחוץ זהו כתב חידה ויזואלי המעורר את הדמיון ואת הסקרנות. התערוכה "תומאס" שייכת לרובד האישי האינטימי הזה.

ערן וולקובסקי, ללא כותרת (קטע) צילום: עוזי צור

אפשר לשים לב כאן למגעה המשתנה של המברשת היבשה או הרוויה (ועושר המנעד שביניהם) במצעים השונים והשתנות אופי הקו או הכתם בהתאם. השפעות הצבעים אלו על אלו, הקרינה ההדדית של

הצבעים המונחים זה ליד זה, או הפעפוע של צבע מבעד לצבע לכדי קרינה מופנמת של הצבעים המונחים זה על זה, המכוסה והריק. כל אותו עולם הנברא מעצם העשייה עצמה, ההתנסות והטעייה היום־יומיות. ובנקודה כלשהי, מבלי משים, הוא כמו מרומם את הארצי לכאורה, את הפשוט לכאורה, אל האמנות הגבוהה.

לראשונה עושה כאן וולקובסקי שימוש בפיגמנט צבע אבקתי שהוא מערבב באמולסיה — דבר המחזיר את הציור אל שורשיו המוקדמים יותר, אל אותו יובש רענן־עד של צבעי הטמפרה — והדבר כמו כופה על הצייר לחזור ולהתנסות מן היסוד בחומריותו ובמהותו של הצבע.

ההוכחה החותכת ביותר להיותו של וולקובסקי צייר בנשמתו היא שיש בו אומץ הלב הטבעי לצייר על פני ציורים ישנים שלו שלדעתו פג תוקפם, בלי לחשוב על האבדה, על הגריעה ממאסת ירושתו לנצח היחסי. שהרי לצייר אמיתי ההרס הוא חלק אורגני מהעשייה, שבה העבר מזין את ההווה למען העתיד כחומר גלם. ואמנם, לא אחת הציור הקודם משמש כשלד נסתר לציור העדכני, ויש וקטעים ממנו שנשארים ונהפכים לחלק מהיצירה העכשווית. ולאחר שהוסטו מייעודם הראשוני הם מעצימים את חידת הציור, שנפתחו בו חרכים מודעים ולא־מודעים אל עברו הציורי.

בשונה מתערוכתו הקודמת "מיראז'", ציור פעולה שהתמודד עם העיר המיידית שבה וולקובסקי חי ויוצר, התערוכה הנוכחית היא חתך רוחב חופשי ואסוציאטיבי בין שכבות שונות ובין מונחים ושברי מונחים ממילונו האישי והציורי. אלה ציורים שצוירו בשנה האחרונה, באותה קדחת עשייה שאחזה ברבים מהיוצרים בתקופת הסגר ואחריה, כתגובה לזמן שנעצר והתרווח וגם כדי להתמודד עם עתיד שנחסם.

**לראשונה עושה כאן וולקובסקי שימוש בפיגמנט
צבע אבקתי שהוא מערבב באמולסיה, דבר המחזיר
את הציור אל שורשיו המוקדמים של צבעי הטמפרה,
שכופה עליו לחזור ולהתנסות מן היסוד בחומריותו
ובמהותו של הצבע**

"תומאס", גיבורה הלא־מוכתר של התערוכה, צץ בזיכרוננו של וולקובסקי מהתקופה שילדיו היו קטנים ותומאס קטר הקיטור וחבריו פרסי וטובי שעטו לאורכם ולרוחבם של חייהם עד שנשכחו והעלו אבק. עתה הם מועלים באוב: צעצועים רושפים מחיות ציורית, צעצועי פלסטיק סכימתיים ונוקדניים שנשאבו מהמציאות של בריטניה האימפריאלית אל המאה ה-21, נוצרים משהו מהאוונגרד הרוסי של מלביץ' ומהקוביזם הרך.

באחד הציורים משחרר וולקובסקי את נהגי הקטרים אל העולם המשתנה. נדהמים הם ניצבים בחלון שנפתח במה שנדמה לחורבות מעוצבות של עיר, וביניהם תלויה פטמה נעכרת וגדולה, מתחתם שט ענן לבן ושמן, צללית כחולה של מטוס נוסעים סילוני מגיחה מבין אברי העיר שהופשטו, מעל צללית בית שחורה ומדממת כבית בובות פגוע.

המטוס הוא מוטיב חוזר העובר בין הציורים והסגנונות השונים בתערוכה כפטיש כמעט, במקרים רבים כמרכיב מנוגד ליתר המרכיבים. וולקובסקי מספר על צלם המטוס הזעיר שהופיע על הבולים ומכתבי דואר־אוויר שנשלחו מדודו שמעבר לים והותירו על וולקובסקי הילד רושם רב כאות מהעולם הגדול. ואולי אלו גופי המטוסים שחלפו מעל שמי בארות יצחק, קיבוץ ילדותו של וולקובסקי, מנמיכים לקראת נחיתה בלוד הסמוכה.

מטוס פוגה מג'יסטר מופיע באחד משלושת הציורים המתחברים לטריפטיך של עיר הרשומה־מצוירת מהזיכרון, בשונה מהעיר שוולקובסקי צייר מצילומים, לכן הפרספקטיבות קצרות ודחוסות כפרספקטיבות של ערים שאנו בונים בחלום: תל אביב כעיר כלאיים שהאמן מחבר את מאפייניה השונים לתצרף שהוא ככרזות הזויות לתיירים של חלום.

ערן וולקובסקי, ללא כותרת (קטע) צילום: עוזי צור

הטריפטיך הזה מציין גם את חזרתו של וולקובסקי אל השימוש המודגש בקו, קו כמו מפורזל בברזל נטול במתכוון כל רגישות פואטית

(כמתארי ויטראז'ים מהונדסים). חזרתו אל הקו מודגשת גם בציור המאגד אקדח, אגרטל ומכונת אמריקאית, כל אחד לעצמו במשחק מהנה של גדלים, על רקע של קטעי חוץ ותפנים טרופים אלו באלו. זהו ציור המתיך השפעות רחוקות של קנדינסקי ופופ ומודרניזם אמריקאי ויש בו איזה נתק מכוון בין מערך המתארים למערך הכתמים, שלרוב לא חופפים אלו לאלו, מה שמייצר מתח פלסטי מרתק, לחן של ניגודים.

אחד הנפלאים בציורים כאן הוא "פליקס", שבו חוזר וולקובסקי אל המודרניזם והמופשט שלתוכו הוא מחדיר את דמותו של פליקס קרול מאחז העיניים, כחלק מהמתח המתקיים בציור כולו בין מופשט גיאומטרי לפיגורטיביות סכימתית המשיקה למופשט. המתח גם מתרחש בין קטעי הצבע העזים, המנוגדים, הלא־תקניים, של סגול, צהוב, ירוק, אדום וחום.

"וולברזוויק" הוא שמו של כפר במזרח אנגליה בו שהה וולקובסקי בצעירותו. בציור העכשווי, מהיפים בתערוכה, האמן הבוגר מרכיב תמונת נוף הבוללת באופן מסוגנן ושקול להפליא את הזיכרון ההוא עם משקעי זיכרון מאוחרים יותר. סירה כמציור של טרנר המתערסלת על קו האופק, קרעי שמים ואפרים באור משתנה מבפנים ומבחוץ, ושני סוסים פלסטיים להדהים בקדמת החיזיון, שהאמן הטיל מום ברגלו הקדמית כנקודת חיבור בין הסוס לרקע.

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

+ ספרים

אמנות

הצבעוניות שמרחיקה את העיר הממשית

ערן וולקובסקי, ללא כותרת, 2022 צילום: ערן וולקובסקי / גלריה רז-ארט

הציורים של ערן וולקובסקי בתערוכה "בקשר ללונדון" הם יותר רצף של אסוציאציות מאשר דיווח מהשטח

נעמה ריבה לעקוב

11 באוקטובר 2022

במשך שנים רבות מוכר ערן וולקובסקי, בן 75, כמעצב בכיר בהארץ, מאייר וקריקטוריסט. מאז שסיים לימודי עיצוב גרפי בבצלאל ב-1976 הוא גם מצייר, ובעשור האחרון מרבה להציג. בתערוכה "בקשר ללונדון" בגלריה רז-ארט, הוא מציג סדרת ציורים שצוירו בפיגמנטים אבקתיים ותחליב אקרילי על דיקט. הציורים מורכבים מחפצים קטנים וגדולים, חיות ונוף אורבני של לונדון — שקנה המידה שלהם עוות. בין הדימויים ניתן לזהות חתול, חמור, מטוסים, בתים, עצים, מנורות, שולחנות, ואזות ומחוגה.

ערן וולקובסקי, ללא כותרת, 2022 צילום: ערן וולקובסקי / גלריה רז-ארט

אוצרת הגלריה והתערוכה מאיה במברגר כותבת כי שכבת הבתים הלונדוניים מתערבבת עם שכבת האובייקטים החיים והדוממים. "אלה מצטופפים במקצב דחוס וממבט על לכדי עיר המומצאת מחדש מדמיונו של הצייר. בתהליך של הפשטה הקורץ לאמנים מן המחצית

הראשונה של המאה ה-20, קו המתאר הדומיננטי נאבק בכתם ונפרד לפעמים מן הצורה שאותה הוא תוחם וממשמע. הרחוב פולש לפני הבית, וכך גם האובייקטים השונים מתנגשים או נטמעים אחד בשני".

ערן וולקובסקי, ללא כותרת, 2022 צילום: ערן וולקובסקי / גלריה רז-ארט

וולקובסקי מוסיף ש"זו לא לונדון הריאלית. העבודה היא משקע מחוויות או פילטר אישי. הציורים משקפים יותר פרישה ללונדון לפרק זמן מאשר דיווח מהשטח. יש שם גם חלון לבית משפחתי, אינטימי, שבו או ממנו (אני) יוצא לעיר הזרה והצבעוניות מרחיקה את זה מהעיר הממשית".

ערן וולקובסקי, ללא כותרת, 2022 צילום: ערן וולקובסקי / גלריה רז-ארט

וולקובסקי לא מצייר מהתבוננות או מצילומים. "אני שולף צורות בסיסיות מהזיכרון, אפילו תוך תרגום או עיבוד נאיבי לקולאז' או רצף של אסוציאציות — לונדון כנקודת מוצא. הקומפוזיציות נעשות בטרנס, סוג של אקשן פיינטינג, או זרם תודעה".

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

אמנות

קריקטוריסט "הארץ" ערן וולקובסקי יקבל את פרס דוש לקריקטורה

וולקובסקי מפרסם איורים פוליטיים ב"הארץ" מאז שנות ה-90. פרס דוש, על סך 18 אלף שקלים, יוענק לוולקובסקי מטעם עיריית תל אביב בדצמבר. "אני לא רואה את עצמי כקריקטוריסט", אמר

לעקוב

נרית אנדרמן

16 באוקטובר 2017

פרס דוש לקריקטורה יוענק השנה לאמן, המעצב הגרפי והקריקטוריסט ערן וולקובסקי, המפרסם מאז שנות ה-90 קריקטורות פוליטיות בעיתון "הארץ". הפרס, בסך 18 אלף שקל, יוענק לוולקובסקי ב-10 בדצמבר מטעם עיריית תל אביב.

"הפרס מוענק לקריקטוריסט ערן וולקובסקי על יצירתו העשירה וסגנונו הייחודי, אשר מתאפיין בקו חשוף וקולח, ובאמירה נוקבת. יצירתו נטועה בנוף הישראלי על מורכבותו וסתירותיו ומציגה אותו בדימוי ביקורתי ותמציתי", נימקו השופטים את בחירתם. ועדת השופטים כללה השנה את פרופ' ענת קציר (יו"ר), רחל אוחונוב, ד"ר מיקי גרדוש, דניאלה גרדוש-סנטו ודן פתיר.

ערן וולקובסקי

וולקובסקי, בן קיבוץ בארות יצחק, הוא בוגר המחלקה לעיצוב גרפי בבצלאל. לאחר לימודיו עבד כמעצב גרפי במשרדי פרסום ולאחר מכן בעיתונות, בין היתר ב"כל העיר", "חדשות ו"הארץ". לצד עבודתו כמעצב גרפי גם יצר מדי פעם איורים לעיתונים שבהם עבד. הוא החל לצייר קריקטורות פוליטיות בשנות ה-90 לבקשתו של עורך "הארץ" לשעבר, חנוך מרמרי, כממלא מקום של הקריקטוריסט הקבוע זאב בימי חופשה, אך מאז ועד היום לא הפסיק לפרסם קריקטורות כאלה ב"הארץ".

וולקובסקי הוא גם אמן שתערוכות ציורים שלו הוצגו לאורך השנים, בין היתר, בגלריה אנגל הירושלמית, בית האמנים בתל אביב, המשכן לאמנויות בעין חרוד, וגלריה RawArt.

"למרות שאני עושה את זה יומיים-שלושה בשבוע, אני לא רואה את עצמי כקריקטוריסט. אני מגיע לזה מרישום ואופי ביקורתי שלא לומר פסלני. אני לא עוקב קפדן אחר החדשות, אני לא מוכרח להגיב. לא שלחתי בילדותי ציורים/קומיקס למעריב לנוער, לדוש או לזאב. את מה שאני עושה בתחום, את הטון והמרירות המשועשעת אני חייב לחברי הטובים חנוך מרמרי, יוסי קליין ודודו גבע כמובן", אמר אתמול וולקובסקי.

יולי 2017

יוני 2017

עיריית תל אביב-יפו מעניקה את הפרס ע"ש קריאל גרדוש ליוצרים מצטיינים בתחום הקריקטורה בכלל, והפוליטית בפרט, בעיתונים בישראל. בשנים קודמות זכו בפרס עמוס בידרמן, פרידל שטרן, שמואל כץ, מישל קישקה, מושיק לין ודניאלה לונדון דקל. הפרס יוענק לצד פרסי סוקולוב לעיתונות, שיוענקו השנה לעיתונאי "הארץ" יואל מרקוס, עיתונאי "ידיעות אחרונות" רונן ברגמן, עיתונאי "עובדה" איתי אנגל, ועיתונאי ערוץ 10 נדב אייל.

הצג עוד

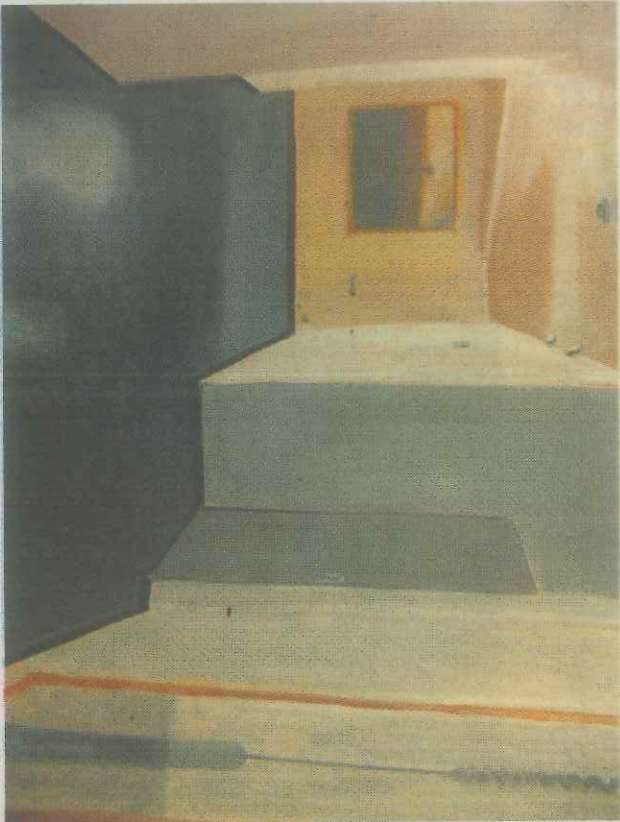
מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל

© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ

עוצם עין אחת | עוזי צור

מסדרונות הכוח

ערן וולקובסקי, ציור מהתערוכה "מינוס 1" צילום: עוזי צור

בוען אורנובוויץ, "הצפה", גלריה זיו, תל-אביב

עכר השני של הגיא המפריד בין גוש הבניינים של קריית המלכה, בחלל התצוגה המוזכר של "גלריה זיו", מוצגים ציורים חדשים של בוען אורנובוויץ, בתערוכה שהיא מוזכרת בחלל גופו, והגדרתם כציורים היא אנגמטית מאוד. אורנובוויץ חוזר אל בסיס הציור, אל "טיפת המים מנעד למיקדסקופ", אל החיים הרוחניים מנעד פנורמי של קלור מונה של מתוך ציור פנורמי של קלור מונה של תבצילת המים "למטה", אורנובוויץ צילם קטעים ועצרים, ואז שב לסטודיו וחזר את המחשב בפיתוח הללו - ובסדר המחשב היה לכל ציור, שהדיאליי של מונה, ושל הציור המסורתי בכלל, משמש כמסד, במקורת "יצאה להפתקה מהחשבת, מיר פעם חוזר אורנובוויץ מהדיאליי אל הדינמי ומלחש ומטוש את תוצאת הכינז'ים ושבו מוץ למד שבו ושבו ממשיך לעבר, להסיף שכבה ועוד שכבה, מוסיף צבעים, קומפוז, מסיים, עד שמתקבלת מוסיקליות עשירה, והכריז נא-רגים זה כזה, וזה מנעד לוח, כשהצבע כמו נספג ברוגמית מקום הציור המוגדלת עד מאוד בשחור-לבן, או נקדש על פניה באפקט של ויטרא'.

ושבו, ככעצורים של וולקובסקי, מאלף הניסיון להבין את הדגש שבו כבר אברה כנבי כי העשייה נקודת התחלה, והאמן נצייר עד כד או על מסד מחשב(מודיש ומבין שתוליד הציורה הגיע אל סופו והיצירה גמורה. התוצאות הסופיות הורפס באכות מושי למת, בגללים שונים, ואז מסגור במסגרות עץ עבות, כל אחת מהן בגוון שונה, מאחורי מסד של נוככות המתפקד כדובר גוסף המער צים את האנגמנה, משבש את הדיאליי ונהפך לאפקלטיה שבה משתקף החלל כולו, כולל העברות האחרות, כחלק מאנסמבל שלם ומורפא של פרופורציות, משקלים ומידות. מאין סוף הדימויים והאפשרויות של המד רחב הוויזואלי הוא בורר ומרכיב באמצעות גניעו שקל חודק-מחשבי, חידוה, את הגיאולוגיה האיתר של, של עפר ושמים כאחד. בעברות האלה יש כשלות אסתטית מהדרגה הגבוהה ביותר.

את ממשותו, את משקלו בכספי. כל הציורים התלויים בחלל התערוכה עצמו צוידו על לוחות דיקט רחבים, מוקמנים, משומשים, מלכר ציור אחד שצויר על כד נעל פני ציור ישן יותר שכוסה, מרתק לראות את השפעת המצעים השונים על הציורים המוגי-מרים, באופן סיפית הצבע במעצ ומעט אפילו באופן הציור עצמו. אין ספק שהמצע שעליו מתגלה וולקובסקי האמיתי הוא העץ (או הניי) התואם לסגנונה, למאטיות, ליושב, לחפוס מסוים.

יש לבחון את הציורים מרחוק כסדרה של מהלכי פתרון וסגירה, ולבחון מקרוב כל ציור לגופו: לבחון את האופן שבו וולקובסקי מורד את כחמי האור אל המשטחים השונים, אל מרקמם השונה, אל לינז'יאום הצפה הסיני חטי, הכנה, העצור ככנה, שכתם האור מופח בו חיים ומשתקף בו כדור תעשייתי, ובו כומו כתם האור הוא יישות עצמאית, מוחשית, הציורים מהחשים את ספינת האור בקידות הבהירים, בעמלמות הלחות, את השתקפותו על זוגיות הציורים הממוגרים, את הבהרה ומחוזר מפס התקרה הכנה המכיל את מעי-כת האוורור ופסי האור הקי בשוליו לאורכו, ואת האופן שבו האור נבלע לעינים לחלוטין כשחור הצפה כמו היה חור שחור. וולקובסקי מפליא בהמשות איכותו של אור החשמל המלאכותי, לעינים רחוקות האור מכחזק ומעמיק כבקרקעית אקורדיום מושי. הוא משתמש בשחורם של מעקות, משקופים ורלוחות כדי להדפסם לאלמנטים גיאומטריים, מונודיאליים כמעט, המתקים וקוצבים את משטחי הקירות המוארים לי-חידות משנה, בעור שהרצהה משמשת להם לפעמים כגוף מים מלאכותי להשתקף בו.

הוא מצליח למצוא ריתמוס מוסיקלי במד קומות הבנאליים ביותר: מקצב של מדרגות ומעקות ורלח מעלית עם צורה עגול ומלכו וידית הכסות. וצללית האיש הקטן מרלח השיירותים, כן, הציורים הם נטולי אדם לחר לוטין, כוידות התחדשות שבין התחדשויות, אטומים כמקלטים נצחיים.

יפה גם השח בן שפתם האדירכלית של הציורים למאפייניו של חלל הגלריה, הלאקור ני לא פחות. סגירת מעגל פואטית תודית כתי-ליית אחד מציור הסדרה באחד מ"מסדרונות הכוח" הממשיים, המעוררים, בין הברני, רוחות הרפאים של האמנות הישראלית.

ערוכת ציוריו של ערן וולקובסקי מהשנתיים האחרונות היא איכותית ומחודקת מתמיד, כמעט קולטסר-פובית. נושא הציורים הוא מסדרונות וגרמי מדרגות ויקים מארם בקומות המינוס של בניין מערכת "הארץ", מקום עבודתו של וולקובסקי, המוארים באורן הקר של נורות ניאון.

אליא שהמסדרונות האנונימיים והסתמיים לכאורה האלה הם בעצם "מסדרונות הכוח", שבאופן אירוני הם המקום שבו יום אחרי יום עושות ויריעות, המחשבות, והדעות ממשות וכות מעל דפי העיתון הפיסי והוירטואלי. מהמה הוא אצור גם כסמלי בציורים הידניים כל כך, שמקורם הוא דווקא בציולמי אייפון שוולקובסקי צילם והדפיס ולפיתם צייר, מג-דיל את התמונה עד מאוד, כמסנן שפישט והרחיק את הציור מן המסדרון הממשי שלפינו צויר הציור.

וכמוכן, התחושה של המקום הזה מוטבי-עת בוולקובסקי, ה"כלוא" בו יום אחרי יום, והציור הוא סינתיזה של צילום ואיפון המר-רפס ושל התחושה המוטבכת. היא זו המעניקה למסדרונות המצוירים בלאקוניות עומק רגשי ומקומי: וולקובסקי כמו משתחזר ממקום העי-בודה (שהוא מהותי כל כך, אם רוצים או לא רוצים) והלך אל החופש המוחלט לכאורה של הסטודיו שבו הוא מצייר. ודווקא שם, דווקא בחופש לכאורה, הוא מעלה באוב את אותם מסדרונות כולאים.

אחד הכריזים המרתקים בציוריו של וול-קובסקי הוא הניסיון לשער, להבין, את הדגש שבו האמן חזל מלעבור על הציור. זהו אותו רגע אישי, אינטימי, שבו האמן, מול משטח הציור, חש ומבין שמבחינתו הציור גמור ולא מושלם, אך פעם לא מושלם, וולקובסקי עוצר את הציור כאשר הוא עדיין היכו שהוא בין מופשט גיאומטרי לבין איזה ריאליזם משוער, מהוקצע, מחומצנת, שיכול היה להתממש עד הסוף, עד שכול הפרט האחרון - אבל אז זה לא היה ציור של וולקובסקי, זה לא היה ציור הנוטר לבצע בשלב של חפוסים גולמי באופן הנותן הצבע ועיצוב מרכיבי הציור.

מעניינים גם השינוי וההתפתחות, מהיב-חיה הסגנונית והנושאית, שעבר הציור של וולקובסקי בתור הנישה האישית שחפר ליע-צמו בגוף הציור הכללי. הפעם הוא נטש את תבנית נוף ילדותו בקינז', את ירושלים של בחרות, את נוףי הכפר והנפים הפתוחים של הארץ, את תמונות הקולנוע ההוליוודי העי-רובות כוידוכנו כוידוכנות אישיים, ומתמקד כפרסקטיבות הקלוטסרופוביות של הפנימי המסדרונות במקום עבודתו ומעיתות האור בעומקם החסום.

אחד המרכיבים הפיסי המעוררי המחשבה שבציורים הוא הציור של הציורים התלויים על קירות המסדרונות הללו - ציורים של אמנים ישראלים מאוסף עמוס שקו - שתחת מכחולו של וולקובסקי היו לוחות רפאים של האמנות הישראלית, רוחות ערסילאיות שיש לסות ולנחש את זהותן, את יצוצם. תולדו-תיה של האמנות המערבית משופעות באמנים הבאים לפאר את אוספו של הפסדון (מומין הציור) בעל הממון והטעם, מלככים, אצי-לים, סחורים, בנקאים. אצל וולקובסקי, ציור הציורים היה למשהו הפוך כמעט לחלוטין: הוא כמו נוטל מאוסף הפסדון המוצג לראווה